

Vareførsel

Loven får anvendelse på enhver vareførsel til eller fra tollområdet. Begrepet vareførsel omfatter innførsel, utførsel og transitt. Innførsel innebærer å bringe en vare inn i tollområdet, mens utførsel innebærer at varen føres ut av tollområdet.

Transitt er transport av varer gjennom tollområdet.

Ved tvil om det foreligger vareførsel som omfattes av loven, vil kontrollbestemmelsene gjelde, slik at forholdet kan avklares.

Toll- og avgiftsplikt

§ 1-2 fastslår at det skal svares toll ved innførsel av varer, og må ses i sammenheng med Stortingets vedtak om toll, hvor tollsatsene fremgår. De ordinære tollsatsene er publisert i [tolltariffen](#).

Norge har for tiden toll bare på landbruksvarer og tekstiler.

Frihandelsavtaler og tollnedsettelse for u-land gjør at det heller ikke for landbruksvarer og tekstiler alltid skal betales toll, se [§ 8-1](#).

Ved innførsel av varer skal det som regel betales innførselsmerverdiavgift, og for noen varetyper skal det betales særavgift. Disse avgiftene er regulert i hhv. merverdiavgiftsloven, særavgiftsloven og motorvognavgiftsloven, i tillegg til årlige avgiftsvedtak.

I en del typetilfeller er det tollfritak for varer som i seg selv er tollpliktige. Dette finner du regler om i loven kapittel 5 og 6. Praktiske eksempler på tollfritak er reisegods og varer av mindre verdi. Tollfritakene er i stor grad gitt tilsvarende anvendelse for merverdiavgift og særavgifter, men dette er regulert i særlovgivningen som nevnt over.

Merverdiavgift

Merverdiavgift skal med få unntak, betales ved innførsel av varer fra utlandet, Svalbard og Jan Mayen, jf MVAL § 62.

Avgiften beregnes med 25 % (for matvarer er avgiften 14 %) (jf Stortingets årlige avgiftsvedtak) av tollverdien tillagt eventuell toll og andre avgifter som Tollvesenet krever opp ved innførselen, jf MVAL § 62 og forskrift nr. 12 av 12. desember 1975 om beregning og oppkreving av merverdiavgift ved innførsel (forskrift nr. 12) §§ 1 og 2.

Ved gjeninnførsel av varer som er bearbeidet, foredlet eller reparert i utlandet, beregnes merverdiavgiften av omkostningene med tillegg av sendingskostnadene fram og tilbake, jf MVAL § 62 og forskrift nr. 12 § 1.

Betaling av toll og avgifter

Ved innførsel av varer, er det vareeieren som har ansvaret for å betale toll og avgifter til Tollvesenet. Før innførte varer kan utleveres til vareeieren, må toll og avgifter enten være betalt kontant, det må fremgå av tolldeklarasjonen at vareeierens tollkredittkonto skal belastes eller speditøren må ha fått tillatelse til å benytte dagsoppgjør.

TVINN

Tvinn er en forkortelse for TollVesenet's INformasjonssystem med Næringslivet. TVINN er et elektronisk system for utveksling av dokumenter mellom næringslivet og Tollvesenet. For å kunne sende slike meldinger må det ligge en meldingsstandard til grunn. Denne standarden heter EDIFACT og er FN's standard for EDI.

TVINN er tollvesenets tilbud til næringslivet om økt service og mer effektiv fortolling. Norge var det første land i verden som tok i bruk edb-basert fortolling som bygger på EDIFACT.

TVINN-innførsel ble tatt i bruk i 1988 og ble satt i drift på landsbasis fra 1. januar 1992. TVINN-utførsel har vært i full drift siden mars 1992.

Hvem kan knytte seg opp mot TVINN

Alle som deklarerer varer ved innførsel eller utførsel kan knytte seg opp mot TVINN. Dette gjelder både speditører, importører og eksportører.

Fra 1. oktober 1994 ble det besluttet at alle deklarasjoner, både inn- og utførsel skulle inn i TVINN-systemet. 97 % av disse overføres til tollvesenet via EDI melding. Resten blir tastet inn av tollvesenet. Informasjonsbrosjyre om TVINN kan fås ved henvendelse til Tollvesenet.

Ytterligere informasjon gis i Tollvesenet's innførselsveileder som er å finne på internettssidene: www.toll.no.

Transittering

Transittering er ordning som muliggjør forsendelse av varer gjennom flere land med et minimum av tollbehandling. Ordningen springer ut fra at tillatelse til transport av ufortollede varer krever tollmyndighetenes tillatelse.

Transitteringsavtaler

Transittering involverer nødvendigvis flere land, og Norge har i dag to transitteringsavtaler. Begge er gjort til norsk rett i §§ 4-22-1 og 4-22-2.

Transitteringskonvensjonen som kan brukes i forhold til alle EU- og EFTA-land
TIR-konvensjonen, som i tillegg til de fleste europeiske land kan brukes i forhold til Russland, en del tidligere sovjetstater samt noen land i andre deler av verden.

Transitteringskonvensjonen er klart mest brukt, og bygger på et system med en såkalt "hovedansvarlig" (som oftest avsender), som har forpliktet seg til å gjennomføre transporten i henhold til regelverket. Den hovedansvarlige må stille en garanti for evt. toll og avgifter som måtte påløpe i det enkelte tilfellet, evt. for alle transitteringer vedkommende foretar i en gitt periode.

Også ved transittering etter TIR-konvensjonen ligger det garantier i bunnen, men disse er knyttet opp mot konkrete dokumenter, TIR-carneter. Carnetene utstedes av organisasjoner for transportbedrifter i de ulike landene.

Transittering som tollekspedisjon ved innførsel

Ved innførsel av varer under en transitteringsprosedyre vil avsenderen ha inngått en avtale med en tollmyndighet (vanligvis utenlandsk) om oppstart av transitteringen. Ettersom Norge er avtalepart i konvensjonen, vil avtalen som avsenderen har inngått også innbefatte Norge. Når varene ankommer norsk grense og skal transporteres videre inn på norsk tollområde, gir norske tollmyndigheter tillatelse ved tollekspedisjon. Den allerede inngåtte avtalen ligger da til grunn for den tillatelse som gis. Dette innebærer at man ved grensepassering ikke behøver ytterligere tollbehandling etter § 4-1. Transportøren må likevel oppfylle melde- og fremleggelsesplikten i § 3-1 og meldeplikten i § 3-3, ved å melde fra til tollmyndighetene i forbindelse med grensepasseringen.

Både oppstart og avslutning av transittering etter transitteringskonvensjonen foregår i dag elektronisk, ved hjelp av et system som i Norge kalles TET (i Europa NCTS). Tollmyndighetene i de ulike landene kommuniserer også ved hjelp av dette systemet.

Avslutning av transittering i Norge

Formelt sett skal transitteringen avsluttes hos et nærmere angitt norsk tollsted, men dette betyr ikke at varene nødvendigvis må fraktes dit. Tollagerholdere kan autoriseres til å avslutte transitteringer vis a vis tollmyndighetene, ved at varene registreres inn på tollageret. Dette skjer i de aller fleste tilfellene. Avslutning av transitteringsprosedyren foretas elektronisk ved hjelp av TET-systemet.

Transittering ved utførsel

Ved utførsel av varer kan avsenderen inngå avtale med norske tollmyndigheter om oppstart av transitteringen. Avtalen vil da innbefatte også de andre land som er avtaleparter til konvensjonen

For det første kan det startes opp en transittering i Norge med ufortollede varer som skal til utlandet. Dette kan være varer fra et tollager, eller varer som losses fra et fartøy direkte over på et kjøretøy som skal til utlandet. For det andre kan det startes opp en transittering i Norge med norske eller fortollede varer. Transittering som tillatelse til transport av ufortollede varer har kun betydning for ufortollede varer.

Den som ønsker å starte opp en transittering må søke tollmyndighetene om dette gjennom det elektroniske transitteringssystemet TET. Transporten kan ikke starte før tollmyndighetene har gitt tillatelse til transittering. Dette skjer bare i avgangstollstedets åpningstid.

Den som kan stille en såkalt universalgaranti kan søke tollmyndighetene om å bli autorisert avsender av transitterte varer. Det innebærer blant annet at den enkelte søknad om transittering blir behandlet

automatisk i TET, slik at søkeren i de fleste tilfellene får tillatelse også utenfor avgangstollstedets åpningstid.

Transportøren må i tillegg oppfylle melde- og fremleggelsesplikten i § 3-1, ved å melde fra til tollmyndighetene i forbindelse med grensepasseringen. Selve tillatelsen til å utføre varene gis ved tollekspedisjon, som gjennomføres ved at varene deklarerer etter § 4-11 og tollekspederes.

Tillatelse til utførsel

Utførsel av varer er avhengig av at tollmyndighetene gir tillatelse til dette. Alle varer som skal utføres omfattes, enten de er norske, fortollede eller ufortollede. Tillatelsen gis ved tollekspedisjon, og søknad gis ved at varene deklarerer etter § 4-11. Det er ikke tillatt å frakte varen ut av landet før deklarasjonen er akseptert av tollmyndighetene.

Forpliktelsen til å innhente tillatelse gjelder enhver som vil utføre varer. Et minstevilkår er at vedkommende har noe med selve utførselen å gjøre, enten som eksportør eller transportør. Selges varen til en kunde i utlandet med leveringssted i Norge vil selgeren normalt ikke være forpliktet til å søke om tillatelse til utførsel. I et slikt tilfelle er ikke selgeren involvert i utførselen.

Opplysninger ved søknaden om tillatelse

Det er et vilkår for tillatelse til utførsel at det legges frem en deklarasjon som beskrevet i § 4-11-1, og deklarasjonen skal inneholde en rekke opplysninger. I alle tilfeller skal det gis opplysninger om vareslag, samlet mengde, antall, verdi i norske kroner og leveringsvilkår. I tillegg må søkeren gi opplysninger om sin identitet, se § 4-23-1.

Hvis ikke søkeren kan legge frem en deklarasjon med alle opplysninger som kreves, kan varene tollekspederes på grunnlag av en deklarasjon med noe færre opplysninger. Dette kalles en foreløpig deklarasjon, ettersom den må følges opp av en fullstendig utfylt versjon innen ti dager. Oversittes fristen, skal eventuelle avgifter betales kontant.

Dokumenter ved søknaden om tillatelse

I forbindelse med tollekspedisjonen skal søkeren å legge frem alle dokumenter som er utstedt i forbindelse med utførselen av varen. Dokumenter kan være elektroniske, men plikten til å legge dem frem omfatter bare dokumenter som er utstedt eller laget. Er det f.eks. inngått en utelukkende muntlig avtale, kan ikke søkeren pålegges å fremlegge en skriftlig avtale. Skjer deklarasjonen ved elektronisk datautveksling, skal dokumentene bare legges frem når tollmyndighetene ber om det. I andre tilfeller skal de fremlegges uoppfordret.

Plikten omfatter for det første alle relevante dokumenter i forbindelse med et salg av varene. Ordre, aksept, kontrakt, faktura og betalingsdokumenter er eksempler på de mest relevante dokumentene ved salg. Er grunnlaget for transaksjonen leie, lån eller annet grunnlag må dokumenter utstedt i den forbindelse legges frem. Men ettersom plikten omfatter alle dokumenter relatert til utførselen av varen, vil også transportdokumenter, tillatelser, lisenser mv være aktuelle. I tillegg kan tollmyndighetene kreve fremlagt andre dokumenter som finnes nødvendige for blant annet å avklare varens opprinnelse, klassifisering, vekt, mengde og verdi. Dette kan være dokumenter som kaster lys over hvem som eier varene, hvordan de er blitt pakket og sendt, bankdokumenter, resepter og lignende.

Unntak fra plikten til å søke tollmyndighetenes tillatelse

Det er en rekke tilfeller hvor det ikke er krav om tollmyndighetenes tillatelse for å utføre varer. Disse tilfellene fremkommer som unntak fra deklareringsplikten i § 4-11. Unntakene i § 4-11-2 henviser også til unntakene fra melde- og fremleggelsesplikt i § 3-1.

Attestasjon for utførsel

Utførselsdeklarasjonen skal attesteres av transportøren. Det kreves også i enkelte tilfeller utpasseringsattest fra tollmyndighetene ved grensepasseringen. Utpasseringsattest gis i alle tilfeller ved at man attesterer på deklarasjonen.

En utpasseringsattest er én type dokumentasjon for at varen rent faktisk er blitt utført. Dette kan imidlertid også dokumenteres på andre måter. I en normalsituasjon vil en attestert deklarasjon være tilstrekkelig dokumentasjon for at en vare er utført. En deklarasjon uten attestasjon kan på den annen side ikke dokumentere faktisk utførsel.

Plikt til å sørge for at varene bringes ut av tollområdet

Vanligvis vil et transportforetak bringe varene ut av landet. Mottar et slikt foretak varer som er tollekspedert for utførsel, må det gi melding til tollmyndighetene hvis varene ikke utføres. Varene kan ikke stilles til avsenders rådighet før tollmyndighetene er informert og gitt tillatelse.

Tillatelse til å levere ufortollede varer til transportmidler

Fartøy og luftfartøy kan få tillatelse til å få levert ufortollede varer fra tollager eller direkte fra utlandet med levering i Norge (heretter: tillatelse til proviantering) til bruk og/eller salg om bord. Norske fiske- og fangstfartøy er unntatt. Tillatelsen gis ved tollekspedisjon. Varene leveres til transportmidlene i Norge, men forutsettes tatt med ut av tollområdet. Dette kan være snakk om:

- proviant, dvs. mat, drikke og tobakksvarer,
- forbruksvarer, f.eks. toalettpapir og drivstoff, og
- andre varer, f.eks. inventargjenstander og bestikk

Private transportmidler får ikke tillatelse til å proviantere. Et annet grunnvilkår for proviantering er at transportmiddelet skal forlate tollområdet for en viss periode, eller går til havn utenfor tollområdet. Alternativet "går til utenlandsk havn" innebærer at fartøy faktisk må anløpe havn utenfor tollområdet, det er ikke tilstrekkelig å anløpe sjøterritoriet.

Tollmyndighetene kan kreve at den som ønsker å proviantere varer avklarer behovet for varer før tollmyndighetene gir tillatelse. Dette er særlig aktuelt for fartøy, der proviantdeklarasjon (som viser fartøyets beholdning før proviantering) kan kreves fremlagt ved søknad om tillatelse. Tillatelse til proviantering til fartøy skal i utgangspunktet gis ved siste havn før avgang til utlandet. Unntaksvis kan også tillatelse til proviantering gis dersom fartøyet skal gå til havn der tollmyndighetene ikke er til stede ("uthavn") før avgang til utlandet.

Tollmyndighetene kan skjønnsmessig begrense mengden av ufortollede varer. Det skal blant annet tas hensyn til varebeholdning ombord, antall besetningsmedlemmer og passasjerer, oppdragets lengde, transportmiddelets størrelse, passasjerkapasitet, trafikkområde, forseglingsmuligheter om bord, eventuell restproviant mv.

Det er ikke tillatt å bruke ufortollede varer som er blitt levert etter § 4-23 før transportmiddelet har forlatt siste havn eller landingsplass i tollområdet.

Forhåndsvarslingsplikt

Fra 1. juli 2009 vil det være plikt til å forhåndsvarsle varer som kommer fra eller skal til andre land enn EU, Sveits og Liechtenstein. Nærmere informasjon om innholdet i bestemmelsene om forhåndsvarsling vil bli gitt når de blir vedtatt.

Melde- og fremleggelsesplikt for varer

Melde- og fremleggelsesplikten ved grensepassering har vært en av grunnpillarene for tollmyndighetenes virksomhet i svært lang tid. Plikten er basert på prinsippet om at den som passerer grensen selv skal kontakte tollmyndighetene og redegjøre for varer han bringer med. Vedkommende skal melde fra om at han bringer med varer, og legge dem frem hvis tollmyndighetene finner det nødvendig. Brudd på denne plikten omtales ofte som smugling.

I sin enkleste form kan melde- og fremleggelsesplikten illustreres ved en reisende som henvender seg til tollmyndighetene på rød sone. Han setter to flasker vin på skranken og sier at dette er det han bringer med utover den tollfrie kvoten. Melde- og fremleggelsesplikten oppfylles da for de to vinflaskene.

Melde- og fremleggelsesplikten har bl.a. sammenheng med tollmyndighetenes kontroll. Den som kommer med varer skal si fra om dette, slik at tollmyndighetene evt. kan foreta kontroll. Melde- og fremleggelsesplikten er en opplysningsplikt, men opplysningene som skal gis er ikke like detaljerte som ved deklarasjon etter §§ 4-10 og 4-11.

Prinsippet om plikt til å melde fra om vareførsel og evt. legge frem varene omfatter også plikt til å gi oppgave over varene. Oppgaveplikten omfatter plikt til å gi en mer spesifisert redegjørelse eller oppstilling dersom dette er nødvendig.

Registreringsplikt ved innførsel

§ 3-1 inneholder en generell plikt til å registrere alle varer som innføres. På grunn av et omfattende unntak i § 3-1-8 omfatter registreringsplikten i dag bare varer som legges inn på tollager. Loven åpner imidlertid for et mer omfattende registreringssystem på et senere tidspunkt.

Registreringsplikten på tollager er knyttet til tollagerregnskapet. Registreringen må gjennomføres før lossing, se § 3-4. Tollagerholderen skal føre en merknadsjournal, som skal vise eventuelle uoverensstemmelser mellom det som er oppført i fraktdokumenter og det som faktisk ankommer tollageret. Brevpost uten tollpliktig innhold er unntatt fra registreringsplikten ved innlegg på tollager.

Tillatelse til å krysse grensen på bestemte steder

Det er mulig å få en generell tillatelse til å innføre og utføre varer over ubemannede grenseoverganger, eller utenom åpningstiden på bemannede overganger. Dette innebærer en utsettelse av melde- og fremleggelsesplikten ved selve grensepasseringen. Plikten må imidlertid oppfylles på et senere tidspunkt, og ved innførsel gjøres dette i praksis ved at varene tollbehandles.

Det er blant annet gitt slike tillatelser i forbindelse med inn- og utførsel av trevirke og ved transittering gjennom Finland og Sverige.

Det må søkes på forhånd, og for å få tillatelse må en rekke vilkår som er nærmere beskrevet i § 3-1-9 være oppfylt. I utgangspunktet må søkeren være registrert i Foretaksregisteret, men europeiske foretak som fyller de andre vilkårene i bestemmelsen kan også gis tillatelse.

Autorisasjon for sikkerhet (AEO)

Foretak vil etter hvert kunne søke tollmyndighetene om å bli sikkerhetsmessig autorisert (AEO). Hovedvilkårene for autorisasjon er at foretaket har tilfredsstillende

Hovedvilkårene for å bli autorisert er:

- Skal ha opptrådt i samsvar med toll-, skatte- og avgiftslovgivning
- Ha tilfredsstillende økonomi og regnskap og logistikkssystemer (som dere har beskrevet)
- Ha god internkontroll som forebygger overtredelse av tollovgivningen
- Tilfredsstillende sikkerhetstiltak knyttet til bygninger, adgangskontroll og ansettelsesforhold.

Bestemmelsene ble gjeldende fra mars 2009, og fra denne dato kunne man sende søknad om AEO. Norge har inngått avtale om gjensidig gjenkjennelse av AEO gjeldende fra 1.juli 2009.

Tollager, opprettelse og drift

Generelt om tollager

Varer som innføres skal tollbehandles etter § 4-1, og innlegg på tollager er et av alternativene i bestemmelsen. Med innlegg forstås at varer registreres under tollagerordningen, uten at de nødvendigvis befinner seg inne på tollagerholders fysiske lager. Innlegg på tollager innebærer utsettelse av de fleste plikter som oppstår når en vare innføres, i første rekke plikten til å beregne og betale toll. Selve tollplikten utløses når varen ankommer tollområdet, mens betalingsplikten utsettes ved innlegg på tollager.

Det er i utgangspunktet ingen tidsbegrensning for hvor lenge en vare kan ligge på et tollager.

Tollager er en ordning for ufortollede varer, og det er derfor i utgangspunktet bare slike varer ordningen omfatter. Det er imidlertid i enkelte tilfeller åpnet for at også andre varer kan legges inn. Slike tilfeller er positivt nevnt i forskriften. Det ikke lov til fremvisning, demonstrasjon eller salg av varer på tollager, bortsett fra på tollager C.

Opprettelse av tollager er avhengig av tillatelse fra tollmyndighetene. En slik tillatelse er avhengig av at en rekke vilkår er oppfylt. Disse er nærmere beskrevet i § 4-30. Selv om også tollmyndighetene kan lagre ufortollede varer, er det kun private lagerholdere som driver kommersielle tollagre. Tollmyndighetenes lagring er begrenset til tilbakeholdte og beslaglagte varer.

Tollagerholdere har ofte såkalt generell lossetillatelse. Dette innebærer at lagerholder har fullmakt til å tillate lossing. Transportører som kommer med varer til tollageret slipper således å søke tollmyndighetene om tillatelse til å losse i det enkelte tilfellet. Se mer om lossing i [§ 3-4](#).

Tollagerholderen har en rekke plikter. En av de viktigste er å registrere alle innlegg og uttak av varer. Innlegg av varer skjer i utgangspunktet uten særskilt melding til tollmyndighetene. I følgende tilfeller skal det imidlertid leveres en deklarasjon til tollmyndighetene ved innlegg på lageret:

- norske varer på sentrallager (tollager B)
- varer på tax-free shop (tollager C)
- ufortollede varer som er underlagt en tollprosedyre som opphører ved ankomst til et bearbeidingslager (tollager D)
- norske eller fortollede varer som legges inn på et bearbeidingslager (tollager D), der det kan gis fritak for, eller refusjon av toll eller avgifter

Ved transittering som skjer ved bruk av TET skal tollagerholderen melde fra elektronisk til tollmyndighetene dersom det er uoverensstemmelser mellom det som er oppført i fraktdokumenter og det som faktisk ankommer tollageret. Ved annen transittering skal det føres en merknadsjournal, som skal leveres til tollmyndighetene innen kl. 12.00 første virkedag etter registreringen fant sted. Merknadsjournalen skal også oppbevares som en del av lagerregnskapet.

Når en vare tas ut fra tollager, må den tollekspederes. Dette gjelder også dersom den skal utføres. Tollagerholderen kan benytte en forenklet prosedyre ved forpassing av varer til andre tollager. Denne prosedyren innebærer at tollagerholder selv utsteder et innenlandsk fraktbrev, som bare oppbevares i tollagerregnskapene til avsender- og mottakerlageret.

Det finnes fire forskjellige typer tollagre, med forskjellige funksjoner.

Alminnelig tollager (tollager A)

De fleste speditører som bistår importører av varer har tollager. I tillegg har en god del firma som innfører varer til Norge egne tollager. Slike lagre har status som tollager A, og her ligger varer i kortere eller lengre tid i påvente av fortolling eller annen tollekspedisjon.

Selv om varene registreres på et tollager, kan varene ofte kjøres direkte til mottakeren. Dette kalles "direkte kjøring", og innebærer at varene formelt sett er registrert (lagt inn) på et tollager, selv om de altså fysisk sett befinner seg hos mottakeren. Frem til varene fortolles, senest ti dager etter registreringen, kan imidlertid ikke mottakeren rettmessig ta varene i bruk. Overskridelse av ti-dagersfristen medfører blant annet at fortolling ikke kan belastes tollkreditten. Varer som er belagt med restriksjoner kan ikke direktekjøres før alle tillatelser foreligger.

I enkelte tilfeller har tollmyndighetene behov for å lagre varer som er tilbakeholdt eller beslaglagt. Myndighetene kan kreve at en tollagerholder tar slike varer inn på lageret sitt.

Det er ikke tillatt å bearbeide varer på et tollager A ut over det som behøves for å bevare varene. Tollmyndighetene kan gi særskilt tillatelse til ompakking og blanding av varer.

Med mindre det er gitt tillatelse fra tollmyndighetene, kan ikke varene fjernes fra tollageret før fortolling eller annen tollekspedisjon. En slik tillatelse kan f.eks. være aktuelt ved CE-sertifisering av ufortollede fritidsbåter. For at båten skal kunne sertifiseres, må den i enkelte tilfeller tas ut fra tollageret. Den som får tillatelse til å ta ut båten er da ansvarlig. Etter sertifiseringen kan båten legges inn på tollager eller tollekspederes på annen måte.

I enkelte tilfeller kan det også legges varer inn på tollager A i forbindelse med utførsel. Dette skjer der i tre tilfeller der det kan gis fritak for eller refusjon av toll og særavgifter:

- varer til bruk om bord eller for salg til passasjerer i fartøyer som skal ut av tollområdet. Her vil tollagerholder typisk være en skipshandler. Dette gjelder også for tilsvarende varer til fly,
- varer til bruk på installasjoner på kontinentalsokkelen, eller
- varer som senere skal selges i tax-free butikk på flyplass

Sentrallager (tollager B)

Et sentrallager (tollager B) brukes der et foretak har felles lager for distribusjon av varer til flere land. Foretaket behøver ikke selv å være lagerholder, men en ekstern lagerholder kan ikke lagre varer for mer enn ett foretak på ett sentrallager.

I tillegg til ufortollete varer kan det legges inn fortollete eller norske varer på tollageret dersom disse skal blandes eller ompakkes med fortollete varer. I praksis innebærer dette at forskjellige varepartier kan deles opp og sammenpakkes. Det er imidlertid ikke tillatt å bearbeide varer på et sentrallager utover det som behøves for å bevare varene.

Tax-free shop på lufthavn (tollager C)

Et tax-freeutsalg på lufthavn vil formelt være et tollager C.

På tollager C kan bare visse typer varer legges inn, nærmere bestemt alkohol, tobakk, kosmetikk, parfyme og sjokolade/sukkervarer.

Bearbeidingslager (tollager D)

Et bearbeidingslager (tollager D) brukes der ufortollete varer, eller varer fra kontinentalsokkelen, skal bearbeides for senere eksport.

Det kan legges inn norske eller fortollete varer på tollageret, dersom disse varene skal brukes i forbindelse med bearbeidningen av de ufortollete varene.

Bearbeidede varer kan i utgangspunktet ikke fortolles, men må utføres.

Toll- og avgiftsdirektoratet kan gi tillatelse til at også innenlands industriell produksjon skjer i de samme lokalene som tollageret bruker. Dette er avhengig av at tollagerholder sørger for at det er enkelt å føre kontroll med hvilke varer som til en hver tid er lagt inn på tollageret og hvilke varer som tilhører den innenlandske produksjonen.

TollABC inneholder kommentarer til bestemmelsene i den nye tolloven, og kan benyttes av alle som ønsker informasjon om regelverket som gjelder toll og vareførsel.

– Den nye tolloven omfatter det meste av det tollmyndighetene beskjeftiger seg med, så her kan man finne svar på mye, sier seniorrådgiver i Toll- og avgiftsdirektoratet Per Kirknes. TollABC-en inneholder blant annet:

- kommentarer til tolloven
- lenker til tolloven og forskriftene
- lenker til annen informasjon fra tollmyndighetene
- lov- og forarbeidsspeil som viser hvor hver enkelt lovbestemmelse stammer fra

Det er to måter å nå artiklene i TollABC. Man kan gå inn via den systematiske innholdsfortegnelsen på kapitler og enkeltbestemmelser i tolloven eller søke på stikkord.

TollABC inneholder inntil videre kommentarer til om lag halvparten av bestemmelsene, men det resterende er under utarbeidelse